

съжаление; сякашъ, едно живо същество, което носи незаличимитѣ рани отъ окаянъ животъ.

Ступанътъ ѝ, който я въртеше и когото тя хранеше, хармозираше поразително съ нея. Той бѣше старо, излузено човѣче, съ дребно лице, много сплѣскано отъ странитѣ, съ побѣлѣла коса и мустаци. Погледътъ му, разсѣянъ, тѣпъ и равнодушенъ, падаше безучастно върху минаващитѣ, или върху хлапетата, които се редяхъ прѣдъ стѣклата, а бѣзкрѣвнитѣ му уста обаждахъ автоматично и безсѣзнателно, съ лѣнивъ и уморенъ гласъ, за хиледния пѣтъ, съдържанието на картинитѣ, които се чередувахъ въ ковчегъ, прѣдъ възхитенитѣ очи на зрителитѣ.

И на него тоя киръ, и вѣхтина, и окаянстео! И по него страшнитѣ слѣди, оставени отъ верига години на тегла и бѣдувания! И той игралце и жертва на немилостива съдба, която го принудила да свърже послѣднитѣ дни на живота си съ това изгловзано ковчежче и да чака отъ него прѣпитанието си!

По чуждото произнасяне нѣкои думи, които уличния гърмежъ остави да дойдатъ до слуха ми, разбрахъ, че този човѣкъ не бѣше българинъ, а другоземецъ. Но какъвъ? По облѣклото му, — озобена шапчица отъ черна кожа, късо изжулено палтене, изрусѣло отъ врѣмето и стихииитѣ, съ зѣпнали джобове, и окжебли стари панталони — както и по несчесаната му рѣдка брада и неприятна физиономия, би го зималъ човѣкъ за софійски еврейнъ, отъ типа на битпазарскитѣ търгувачи. Но това прѣдположение бѣше недопустимо: подвижний и спекулативенъ умъ на еврейна не би избралъ такъвъ занаятъ за прѣхрана — първобитенъ и несложенъ, колкото и неблагоприятенъ.

— Изложение на Цикаго!

— Боетъ на Дакомеа отъ франсѣзи!

— Боетъ на Тонкинъ!